

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har påberåbt sig fire anbringender til støtte for appellen.

Med det første anbringende har appellanten anført, at Retten har tilsidesat artikel 101 TEUF, reglerne for bevisførelse, princippet om uskyldsformodning og retssikkerhedsprincippet samt kravet om begrundelse, idet Retten har fastslået, at appellanten deltog i overtrædelsen mellem den 12. maj 2004 og den 28. april 2005 med den begrundelse, at appellanten ikke har godtgjort, at virksomheden har taget offentlig afstand fra kartellet i denne periode.

Med det andet anbringende, der er opdelt i to led, har sagsøgeren fremført, at Retten dels har tilsidesat ligebehandlingsprincippet og sin begrundelsespligt, dels at den har foretaget en urigtig gengivelse af dokumentbeviserne vedrørende de invitationer, som TMS og Repsol har modtaget, idet Retten har udelukket, at TMS på nogen måde trådte ud af kartellet efter mødet den 11.-12. maj 2004, men tiltrådte Repsols udtræden efter mødet den 3.-4. august 2004.

Med det tredje anbringende, der er opdelt i to led, har sagsøgeren anført, at Retten har tilsidesat artikel 101 TEUF, reglerne for bevisførelse, princippet om uskyldsformodning og retssikkerhedsprincippet samt kravet om begrundelse, idet Retten har fastslået, at TMS ikke afbrød sin deltagelse i overtrædelsen mellem den 26. maj 2000 og den 26. juni 2001 med den begrundelse, at virksomheden ikke har godtgjort, at den har taget offentlig afstand fra kartellet i denne periode.

Med det fjerde anbringende har appellanten endelig gjort gældende, at Retten har tilsidesat princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, princippet om individualiserede straffe og sanktioner, samt begrundelsespligten, idet Retten uden efterprøvelse har forkastet anbringendet om, at der ikke er taget hensyn til beviserne for, at TMS har handlet konkurrencebetonet på markedet.

Sag anlagt den 3. december 2013 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen

(Sag C-639/13)

(2014/C 45/39)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved Lozano Palacios og M. Owsiany-Hornung, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Polen

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 96-98 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾, sammenholdt med bilag III til dette direktiv, idet den har anvendt en nedsat momssats på de varer, som forebygger brande, der er anført i bilag 3 til Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (lov af 11.3.2004 om afgift på varer og tjenesteydelser).

— Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har til støtte for søgsmålet anført, at Republikken Polen har anvendt en nedsat momssats for varer, der ikke er anført i bilag III til direktivet. Disse varer skal dog beskattes med normalsatsen, da de ikke er omfattet af undtagelsen i direktivets artikel 98, stk. 2. Desuden er Polens argumentation af økonomisk-politisk karakter, der som en retlig begrundelse for tilsidesættelse af bestemmelserne i direktivet ikke kan tages til følge. Det er således ubestridt, at bestemmelserne i polsk ret ikke er blevet tilpasset kravene i direktivet.

⁽¹⁾ EUT L 347, s. 1.

Appel iværksat den 4. december 2013 af Villeroy & Boch — Belgium til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. september 2013 i de forenede sager T-373/10, T-374/10, T-382/10 og T-402/10, Villeroy & Boch mod Kommissionen

(Sag C-642/13 P)

(2014/C 45/40)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Villeroy & Boch — Belgium (ved advokaten O.W. Brouwer og N. Lorjé)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. september 2013 i de forenede sager T-373/10, T-374/10, T-382/10 og T-402/10, Villeroy & Boch mod Kommissionen, ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen deri blev frifundet for appellants påstande.

- Subsidiært ophæves punkt 1 i konklusionen i dommen af 16. september 2013 delvist, for så vidt som den vedrører appellanten.
- Mere subsidiært nedsættes den bøde, der er blevet pålagt appellanten, jf. artikel 2 i den anfægtede afgørelse af 23. juni 2010, efter et rimeligt skøn.
- Mest subsidiært ophæves Rettens dom af 16. september 2013 og sagen hjemvises til Retten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten er af den opfattelse, at den appellerede dom skal ophæves af følgende grunde:

- 1) Med **det første anbringende** gøres det gældende, at Retten har fordrejet beviser, idet den med urette ikke har taget hensyn til af appellanten anførte — og efter dennes opfattelse relevante — omstændigheder, der er blevet drøftet for Retten under den mundtlige forhandling.
- 2) Med **det andet anbringende** anfægter appellanten sammenfatningen af faktisk og retligt selvstændig adfærd til en formentlig samlet, kompleks og vedvarende overtrædelse. Endvidere er anvendelsen af princippet om »en samlet, kompleks og vedvarende overtrædelse« i strid med retten til en retfærdig rettergang, en forsvarlig retspleje og Rettens retligt nødvendige efterprøvelse.
- 3) Med **det tredje anbringende** gør appellanten gældende, at Retten har undladt at foretage den behørlige retlige efterprøvelse, hvorved den retsbeskyttelse, der er sikret gennem EU-retten, er blevet tilsidesat.
- 4) Med **det fjerde anbringende** gøres det gældende, at den pålagte bøde i hvert fald ikke kan skyldes resultatet af Rettens efterprøvelse og at den er uforholdsmæssig.

Appel iværksat den 5. december 2013 af Villeroy et Boch til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. september 2013 i de forenede sager T-373/10, T-374/10, T-382/10 og T-402/10, Villeroy et Boch Austria m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-644/13 P)

(2014/C 45/41)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Villeroy et Boch (ved avocat J. Philippe)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. september 2013 i de forenede sager T-373/10, T-374/10, T-382/10 og T-402/10 ophæves, i det omfang den frifinder Europa-Kommissionen i det af appellanten indgivne søgsmål.
- Subsidiært ophæves Rettens dom af 16. september 2013 delvist.
- Subsidiært nedsættes den bøde, der blev pålagt sagsøgeren i artikel 2 i den anfægtede afgørelse af 23. juni 2010.
- Ligeledes subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på fornyet afgørelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat fire anbringender til støtte for appellen.

Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at der foreligger en modsigelse i Rettens vurdering af beviserne vedrørende de samlede faktiske omstændigheder i Frankrig. Retten har nemlig i den appellerede dom vurderet tre beviser forskelligt og endog diametralt modsat den vurdering, som Retten foretog af de samme beviser i de parallelle forenede sager T-379/10 og T-381/10, Sanitec, og i sag T-380/10, Wabco Europe m.fl. mod Kommissionen, som er sager, hvor sagsøgerne blev frifundet for anklagerne vedrørende Frankrig. Ifølge appellanten i den foreliggende appel tilsidesætter en sådan grundlæggende modsigelse, der fremgår af de modsatrettede konklusioner på grundlag af de samme beviser, ligebehandlingsprincippet og princippet *in dubio pro reo*, og den er til skade for den logiske og retlige sammenhæng i Rettens dom.

Med det andet anbringende har appellanten anført, at Retten har begået en retlig fejl. Retten har nemlig på unaturlig vis samlet handlinger, der juridisk var forskellige og uafhængige af hinanden, med henblik på at betegne dem som en kompleks og vedvarende overtrædelse. Retten har endvidere undladt at tage hensyn til den manglende komplementære forbindelse mellem de handlinger, som den imidlertid har bedømt samlet.